

Brief van Jean

In een wereld waarin zoveel leed is,
wil ik elke dag leven,
ja, elke dag,
dankzeggend,
aan God, want het leven is zo mooi.

Ik kijk graag naar ontluikende bloemen,
naar sneeuwkllokjes,
en sleutelbloemen,
naar viooltjes,
en kleine paaslelietjes,
ze zijn zo mooi, en zo nederig.

Het zijn geen grote bloemen zoals de rozen,
ze zijn zo teer, zo fris,
kleurrijk en dichtbij de aarde;
ze lijken op een glimlach van de aarde.
Ik weet niet wie hen daar plantte,
misschien zijn ze wel op deze aarde geland
gedragen door de wind,
de adem van het leven.

Ik kijk graag naar de vogels,
naar de mussen,
de mezen
en soms naar de grote en kleine duiven
en weldra ... de zwaluwen.
Ze reizen zo vrijelijk van boom naar boom,
van tak naar tak ,
wat een schoonheid !

De maan, op sommige avonden zien we ze zo goed.
Ze kijkt naar ons met zoveel zachtheid,
en tederheid.

Met medelijden ook,
wanneer ze kijkt naar de haat
en de oorlogen in deze wereld.
En toch ... de realiteit is zo mooi.
We worden geroepen om de werkelijkheid
te ontvangen, niet om ervan weg te vluchten.

Etty Hillesum zegt dat « het grootste obstakel altijd de "voorstelling" is en niet de realiteit. De realiteit neemt men op zich met al het lijden, men neemt ze op de schouders. Maar de voorstelling van het lijden - die niet het lijden is, omdat lijden vruchtbaar is en het leven heel waardevol kan maken - die moet men doorbreken. Op die manier bevrijdt men in zichzelf het echte leven met al zijn krachten en wordt men in staat het lijden in het eigen leven en dat van de mensheid te dragen.»

Paus Franciscus, Ik heb hem ontmoet !
Ja, ik ontmoette hem !

Ik heb met hem een tijdje alleen gesproken in zijn bureel.

Hij is zo mooi, hij is zwijgzaam, zacht en vrolijk.

We hebben mekaar in de ogen gekeken, mijn hand in zijn hand. Ik weet niet meer waarover we gepraat hebben. Het maakt niet uit, we hebben elkaar ontmoet. Hij is zo nederig dat het wel lijkt of God aanwezig is via hem. Dit is het belangrijkste : ontmoeten, in elkaars nabijheid vertoeven en samen dankzeggen om Gods aanwezigheid.

In februari, hier in Trosly, heb ik de Raad van Bestuur en de Executieve van Geloof en Licht ontmoet. Het was goed om samen te zijn, naar hen te luisteren en, om via elk van deze leden de kleinere gemeenschappen van Geloof en Licht te ontmoeten overal in de wereld en vooral deze welke alleen staan en in moeilijkheden zijn.

Ik ben gelukkig in Trosly te zijn, om te luisteren naar elkeen die mij wil ontmoeten. Want elkeen is een aanwezigheid van God, een geschenk dat ik wil ontvangen en voor hetwelke ik wil dankzeggen. Ik hou er van te gaan eten in mijn foyer, le Val Fleuri. Daar samen te zijn met elkeen is een grote vreugde voor mij, want elke persoon is zo mooi.

Van tijd tot tijd verlaat ik mijn woestijn van Trosly.

Ik heb gesproken tot al de Franse bisschoppen, samengekomen in Lourdes. Ik wilde hen vooreerst dank zeggen want elk van hen heeft een zware taak die ze met veel goede moed en geloof volbrengen. Ze zijn een signaal van de aanwezigheid van Jezus. Ik heb met hen en met de leden van Geloof en Licht gedeeld al wat ik, jaar na jaar gedurende de 50 jaar, bij De Ark heb ontdekt; hoe ik beetje bij beetje getransformeerd werd door mijn leven met kwetsbare mensen.

Achter mijn leven en achter alles wat ik deed of niet deed, achter alles wat verborgen is en al wat zichtbaar is in de schepping, achter dit alles - de vogels, de bloemen, de maan en de aarde - is er die God zo nederig, zo mooi, zodanig verborgen dat sommigen denken dat Hij niet bestaat. Ze slagen er niet in Zijn aanwezigheid te voelen in het leven, in de evolutie van de mensheid, in de zwakken en in de zwakheid. Het is juist wanneer men halt houdt in de stilte dat men Zijn aanwezigheid kan ontdekken, want God spreekt in de stilte. Zijn woord is zo mooi, zo verlichtend, men moet in de stilte verwijlen om het te horen.

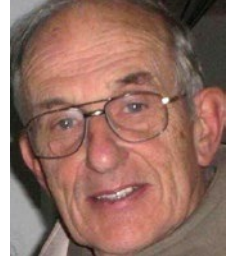
We zijn nu in de Paastijd, een passage, een moment van transformatie; vanuit het lijden en het verlies borrelt een nieuw leven, een verrijzenis, een herboren worden, onze hoop. Dank aan Jezus die mij geleerd heeft van iedereen te houden, welke ook zijn religie, geloof of levensvisie is.

Hier in mijn kleine woestijn van Trosly draag ik al de gemeenschappen van De Ark en van Geloof en Licht in de wereld in mijn hart. Ik voel mij verbonden met elk van hen want we vieren de 50e verjaardag van De Ark. Deze grote boot die op de wateren vaart, zo goed geleid door de adem van de Geest, als door en via Patrick en Eileen en al de anderen die meewerken in deze grote boot. Samen gaan we vooruit naar die verre horizon van vrede waar alle mensen, de sterken en de zwakken, hand in hand het leven vieren.

Soms voel ik mij vermoeid, mijn benen, mijn hoofd, ik heb het soms moeilijk om mijn woorden te vinden. Maar ik ben hier gelukkig en blijf in de stilte waar we met mekaar verbonden zijn. Ik voel mij zo klein ten aanzien van de oorlog in Syrië en bij de dood van Pater Frans die de Ark in Damascus inspireerde en die onlangs in Homs werd vermoord. Er is ook nog de groter wordende crisis in Oekraïne, de muren rond Israël en Palestina, en de muren rond onze harten. Er is zo veel pijn op zo veel plaatsen.

Pater Frans Van der Lugt

De Ark Al-Safina
Dag gebed en vasten voor vrede in Syrië

God is dorstig naar eenheid. Hij verlangt om alle uiteengejaagde kinderen van God te verenigen, om de muren neer te halen die mensen verdelen, om het leven terug te laten herboren worden. God weent om de verdeeldheid. God wil dat we de eenheid vieren en dat we ons nederig en arm inzetten voor die eenheid. Deze God is zo verborgen achter al het lawaai en de stress van onze samenlevingen. Hij is daar, Hij wacht, Hij wacht op een ontmoeting, Hij wacht op mij, op ieder van ons. Bidden we samen voor onze wereld die haar pijn uitschreeuwt.

Vrolijk Paasfeest,

Jean